

kelig vil have rådgivning, kan man nok finde den et andet sted, for det ville være fair nok. Men det tror jeg nu ikke man gør.

Det må trods alt have været sådan, da man oprettede Adoptionsrådet i sin tid – det var i hvert fald Kristeligt Folkepartis intention – at man mente, der skulle ske noget, bl.a. på forskningssiden. Det mener jeg også, at Adoptionsrådet har været medvirkende til, og man er slet ikke færdig med det arbejde. Men sig dog, at nedlæggelsen indgår i en større besparelsesøvelse, for det er fair nok, men lad være med at bruge alle mulige andre mærkelige argumenter.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu kan det jo næppe være, fordi det indgår i en større besparelsesøvelse, hvad økonomien angår.

Jeg hørte fru Inge Dahl-Sørensen sige før, at hvis det havde været millioner, vi talte om, osv. Men det er det jo ikke. Det er nogle sølle få hundrede tusinde, og da anterne skal forsøge at tage over, bliver det nok ikke billigere. Men jeg savner stadig et svar fra fru Inge Dahl-Sørensen: Hvad er det, der har ændret sig fra dengang til nu? Hvad er det, der rent indholdsmæssigt har ændret sig fra det, som man dengang mente var rigtigt, når man oprettede et selvstændigt organ, hvor den ene søjle var Adoptionsnævnet, og den anden søjle var Adoptionsrådet? Hvad er det, der har ændret sig på den korte tid, siden man mener, at i dag kan man godt afskaffe det – altså bortset fra et ønske fra regeringens side om at beskære råd og nævn? Lad os få det frem.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Fru Inge Dahl-Sørensen sagde i sit ordførerindlæg, at Adoptionsrådet jo ikke havde fungeret så længe, og samtidig hævdede fru Inge Dahl-Sørensen for et kort øjeblik siden, at fru Inge Dahl-Sørensen ikke mente, at det gjorde nogen forskel, om rådet var der eller ej.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvad fru Inge Dahl-Sørensen bygger den betragtning på. Jeg synes, at ikke alene de partier, som har været med i en aftale, men langt mere adoptivforældrene og adoptivbørnene ude i landet faktisk har krav på at få et svar. Fru Inge Dahl-Sørensen har selv sagt, at det ikke er pengene, der er afgørende. Hvad er det så?

(Kort bemærkning).

Inge Dahl-Sørensen (V):

Jeg går ud fra, at det også undrer andre ordførere her i salen, at inden for de 2 år har man kun holdt nogle få møder, og ved nogle af møderne har man ikke engang været fuldtallige, så man kunne træffe beslutninger. Hvis man virkelig var aktiv i et sådant råd, vil jeg gå ud fra, at man også ville møde op, og jeg vil tro, at de personer, der har siddet og kigget på, hvilke råd og nævn der skal nedlægges, lige så vel som jeg selv har set på det. Der er selvfølgelig flere elementer i sagen, og derfor tror jeg, at hvis sådan noget blomstrer nedefra, og man virkelig er interesseret, kan det godt lade sig gøre, uden at man ned sætter et råd eller et nævn.

Tredje næstformand (Kaj Ikkast):

Så er det først hr. Aage Frandsen, og så kommer fru Sandy Brinck og fru Lissa Mathiasen.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Det er jo somme tider på en lidt underlig måde, sandheden kommer rigtig frem, og jeg tror, det skete, da fru Inge Dahl-Sørensen i et tidligere indlæg sagde, at det er noget, man har besluttet et andet sted. Det er selvfølgelig forklaringen her, og det er et eksempel på, at man i finansministerielt regi finder ud af, at der er en hel masse råd, og så sparer man en hel masse væk.

En række af de råd, som foreslås nedlagt, synes vi også, det er fornuftigt at nedlægge; det tager vi konkret stilling til. Men det er træls, at når man har besluttet et eller andet i Finansministeriet, tager man ikke faglige og saglige hensyn efterfølgende ved at inddrage ordførere, også fra regeringspartierne, og spørge: Er det her en god idé, eller er det en dårlig idé? Nej, det er besluttet én gang for alle.

Parlamentet er selvfølgelig sat ud af spillet under alle omstændigheder, men de politiske partiers ordførere skal også bare sige ja, og det synes jeg er lidt synd. Det er synd for sagligheden, og det er synd for den måde, vi arbejder på rent politisk. Men jeg vil spørge fru Inge Dahl-Sørensen: Er det ikke sandheden, er det ikke er korrekt, at det er besluttet et andet sted, og så finder man argumenterne bagefter i det omfang, man synes det kan holde?